

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Cap. 1. Extremum ad quod declinant, qui Animas volunt ducere per viam
Meditationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Pars I.

Quæ viam monstrat ad agnoscendam veram originem discrepantium in hac quæstione opinionum.

Caput I.

Extremum, ad quod declinant, qui animas volunt ducere per viam Meditationis.

Qui id vitæ genus delegerunt, ut mercibus permu-
tandis dent operam, facile in alterutrum extremo-
rum inter se pugnantium declinant: alij enim secu-
ritatem magis quàm lucrum spectant: alij lucrum magis
quàm securitatem. Sic & Patres quidam spirituales fa-
ciunt in negotio, de quo tractamus.

I.

Sunt ex eorum numero aliqui, qui insolito aliquo even-
tu, quem sua maximè ætate vel auribus, vel oculis usur-
pârunt, perterriti, mox atque de Oratione mentionem fi-
ri audiunt, quæ paulò altius ordinariâ assurgat, conster-
nantur; tam illam periculi plenam existimant. Atque
hâc causâ conantur semper Animas tenere intra cancellos
puræ Meditationis, sic ut miseræ nihil unquam agant ali-
ud, quam ut trium facultatum, seu potentiarum interna-
rum exercitatione se fatigent, Imaginatricis in formandis
præludiis; Intellectûs in punctis, quæ dicunt; & Volunta-
tis in affectibus, facto discursui respondentibus; quando
jam sine tali conatu aptæ sunt ad receptum interiorem, ad
primum

primum commotionis sibilum, aut nutum, quo DEUS eas à centro cordis ad se vocet, & trahat, efficacius quàm Pastor sibi ad se trahat oviculas, in littore aut planitie aliqua oberrantes.

Isti enimvero videntur securitatem potiùs, quàm lucrum animarum spectare. Negari enim non potest, quin æquum non sit Animas, postquam diurnâ Meditatione dederunt operam, ut Fidei axiomata altè animo insculperent, vitia extirparent, virtutes acquirerent; & diu Scholam illam frequentarunt, quæ ipsis in pulcherrima Christi Servatoris vita aperta fuit; si subinde illas DEUS à ratiocinatione abducat, illasque sibi uniat, ut in iisdem sine ullo medio operetur; æquum, dico, non est, eas impedire, & quibusdam quasi compedibus vincas tenere intra limites discursus, quo eatenus usæ sunt. Nec enim hoc aliud esset, quàm obligare illas ad aurum magno labore è cavernis eruendum, dum benefico imbri in earum sinum effunditur.

Facili negotio fieri potest, quòd DEUS illas his indicis vocare velit ad illam Contemplationem, quæ *Infusa* dicitur, ad illam inquam, quæ, cum consistat in arcano quodam commercio, quod medio amore intercedit inter DEUM & Animam, inter Animam & DEUM, alio etiam nomine *Mystica* appellatur, Operationum nimirum tam occultarum, tam arduarum, quæ hac in vita experientiâ melius percipi, quàm exprimi possunt. *Arcana verba, quæ non licet homini loqui.* Et licet DEUS attollere illam non velit ad hoc Contemplationis genus, nihil refert.

Ipsa Meditatio ordinaria, post aliquod tempus, naturâ suâ producit illam Contemplationem, quæ dicitur *acquisita*; illam dico, quæ simplici obtutu agnoscit DEUM,

& cum DEO veritates illas certissimas, quæ prius cum labore investigabantur, eas admiratur, amat, iisque immoratur contenta, non aliter quàm alius quilibet in bono reperto acquiescit. Et idcirco hæc Contemplatio nemini non permittenda est; cum in hac non contineatur periculum errorum, sed magis in Qiete illa altissima, illis unionibus, visionibus, Raptibus, & aliis similibus modis Contemplationis, quæ plus quàm unquam *Mystica* appellatur, cum sit tota quanta recondita.

Ceterum quis tam sit audax, ut illis Animabus, quæ in oratione DEUM repererunt, prohibeat, quo minus illo intus per affectum fruantur, illo se pro arbitrio oblectent? aut ut eas damnet ad quærendum illum per longam velut conclavium seriem, & ejus tanquam Regis sui alloquium petendum, dum Rex ipse suo in solio obviam sese offert?

II.

IN hos bene caderet illud S. Thomæ, in Opusculo de Beatitudine, quo nonnulli abutuntur ad damnandam omnem ratiocinationem.

Docet S. iste Doctor, sicut Beatitudo vitæ futuræ erit gaudere DEO, ita proportione suâ eandem debere esse Beatitudinem vitæ præsentis. *In hac vita continuò deberemus*
frui DEO, tanquam re plenissimè propria. Et idcirco subjungit maximam esse aliquorum stultitiam, qui per omnem vitam magna solitudine quærum DEUM multiplici studio, etiam Orationum prolixarum, inquietarum, importunarum; nec unquam se intra se ipsos recipiunt ad illo gaudendum magna tum tranquillitate, perinde ac si non ipsi es-

psi esseut Tempa viva, in quibus certissimò semper DEUM reperturi sint, tanquam domi suæ agentem: cum tamen, dum illum quærunt in Terra, in Aqua, in Aère, in Firmamento, eum inveniãnt tanquam Regem in suo Regno, non autem tanquam Regem in sua Regia. Est hæc doctrina extra omnem controversiam posita. Et idcirco cum animæ, ut sic loquamur, DEUM suum attentâ Meditatione in se ipsis repererint, permittendum omnino ipsis est, ut illo plenâ voluptatis Contemplatione gaudeant, eum admirentur, eum ament, illi gratias agant, seque cum ipso mediantibus actibus illis simplicibus, sive infusi illi, sive acquisiti sint, quos variè in interno illo suo recessu experiuntur, conjungant. Hâc autem doctrinâ non damnantur illi, qui in Oratione ratiocinantur, sed qui ratiocinationem ejusmodi finem suum faciunt. Quâ de causâ, postquam Angelicus perpendit magnam stultitiam non sine anxietate foris quærentis, quod summa facilitate invenire potest intus, ita tandem conclusit. *Sic est etiam vita cujuslibet Justi DEUM semper quærentis, sed nunquam inveniẽntis.* Non dixit simpliciter *quærentis*, sed *semper quærentis*, in hoc enim totum malum situm est.

Id unicè observandum, quod mortali hac in vita nunquam nobis concessum sit ita invenire DEUM, ut non necessarium nobis sit eundem semper quærere. Quid enim aliud innuit Psaltes Regius verbis illis. *Quærite Dominum Psal. 104. & confirmamini, quærite faciem ejus semper?* Subtrahit se v. 4. nonnunquam DEUS certo consilio aspectui carissimorum suorum, seque abscondit: quo alio fine, quàm ut requiratur? Hinc ipsa tum inquisitio plena est voluptatis. *Letetur cor quærentium DEUM.* Sic ut de ipso adeò S. Thoma dubium sit, magisne ipse gauderet & frueretur DEO, Psal. 104. v. 1. an dili-

In Psal.

an diligentius jam possessum quæreret, cum probè nôset, veram hac in re esse regulam, quam apud S. Augustinum legerat: Quærendum DEUM, ut majori cum voluptate ipso frui liceat, & fruendum ipso, ut majori desiderio inquiratur. Nam DEUS queritur, ut inveniatur dulcius; & invenitur, ut queratur avidius.

Proinde sicut Opusculum citatum, etsi sit valde subtile, à plerisque tamen pro legitimo S. Thomæ partu non agnoscitur, sed pro suppositio, ita non multum hac in controversia tanti Doctoris autoritas negotij faceffere nobis debet. Animos potius addere nobis potest ejus exemplum, dum ipse semper, inveniendò quod quærebat, & quærendo quod invenerat, aliud in omni sua vita non egit, quàm ut factò ipso affirmaret, quàm consonum sit veritati, quod in Summa sua, quæ indubitata ejus partus est, docuerat: nimirum motus operationum, intellectualium, si rectè gubernantur, tam non perturbare quietem contemplantium, ut eam etiam constituent; *Motus operationum intelligibilium ad ipsam quietem contemplationis pertinent.* Et verò, quis unquam docuit, quod, qui meditatur, DEUM extra se quærat? Potest enim verò illum etiam intra se quærare, ut eum quærit, qui contemplatur, etsi ille labore majori. Quia tamen hoc ad finem propositum satis non est, æquum est nos perspecto uno extremo, quo hac in materia peccatur, etiam ad alterum transire, quod est veluti scopulus è regione situs.

101

101

Caput II